

Cornel Pavel Dărvășan
Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Nocturne de suflet

EDITURA

NEVERLAND

Cuprins

Prefață	5
Nocturnă.....	10
Nemulțumire	13
Miezul nopții	14
Culorile lumii, culorile Paradisului.....	15
Rugă în noapte	17
Inima mea	18
Caniculă.....	19
O să ne fie dor la iarnă	21
Toamnă	22
Apus de lume	23
Retroproiecție	24
Să fie vară!.....	25
Dacă.....	26
Parfum de toamnă.....	27
Limba română.....	28
Fotbalul românesc.....	29
Dincolo	31
Țânțar sau greiere?	32
Love story.....	34
Singuri în noapte.....	35
Se apropie miezul nopții.....	36
Dă-ne tăria!	38
Iubitule, spune-mi o poveste!.....	39
Dispare luna de pe cer	41
Parc tomnatic	43

Zbor de frunze.....	44
Nocturnă de toamnă.....	46
Noiembrie desculț.....	48
Noapte de veghe.....	49
Chitara dezacordată.....	50
Chipul tău	51
Vis de tată.....	52
Târziu	53
Mâine.....	54
La porțile iubirii	56
El e Mântuitorul	58
Iubirea e aceea.....	59
Lui Mihai.....	60
E târziu.....	62
Frozen	64
Maaamiiii!.....	65
Flori de primăvară.....	68
În alb și negru	69
Rochia roșie.....	70

Nocturnă

În timpul priveghiurilor mele de noapte,
Nu aud șoaapte,
Ar fi grav,
Sau, poate, suav,
Dar nu aud decât bătăile inimii mele,
Ce se află cu gândul dincolo de stele...

În timpul priveghiurilor mele de noapte,
Meditiez la caisele care sunt coapte,
Pe-o ramură, stau să se scuture,
Chiar dacă le atinge un fluture...
Mă gândesc la luna plină,
Care se întrece cu neoanele în lumină...

În timpul priveghiurilor mele de noapte,
Se aud gândurile mele care mai de care mai apte,
Să cânte, sau să se războiască lin,
Cu o cupă plină de pelin,
Plină de durerea unei lumi de mult apuse,
Cu oameni cu creiere prea curând duse,
Se războiesc cu zgomotul șoselelor,
În țara viselor
Îngemănite frumos,
Noaptea și canicula dogoare duios...

În timpul priveghiurilor mele de noapte,
Printre galaxii și Calea de Lapte,
Se înalță gândul stingher,
Prea efemer,
Din cauza durerii surde a suferinței,
Care favorizează calea umilinței...

Doamne, când se mai termină
Întunericul fără lumină?
Când mai încetează odată,
Furia de sânge colorată?
Când se mai topește odată cu căldura,
Și ura?

În timpul priveghiurilor mele de noapte,
Cerul de la miazănoapte,
Este gata să picteze în culori vii, răsăritul,
Când vine Nemijlocitul?
Cât mai este din întunericul dens,
Cel fără de sens?

Doamne, vreau copiii să fie bine,
Legăți de Tine!
Cu frânghii ce nu se rup vreodată,
Cu fibre de dragoste curată,
Știi cât de mult îmi doresc,
Te iubesc!

Stăm la răcoare, ne ferim de căldură, spunem că-i insuportabilă,
Am uitat când astă-primăvară spuneam, „să vină vara odată!”,
Mi se pare că prea ușor avem atitudine reprobabilă,
Și ne frustrăm pentru toate, încruntarea e pe frunte săpată...

Acum e cald, dar dacă am putea depozita cumva căldura,
Să o avem la iarnă pe aceste meleaguri frumoase,
Doar atunci am fi fericiți, am iubi și nu am ști ce e ura,
Toate bucatele noastre ar fi gustoase și miezoase...

Dar acum, nimic nu e bine, azi e prea cald, e prea-prea,
Ce să mai vorbim, „nu știm ce vrea vremea asta”,
Când până și genele și sprâncenele picură-așa,
În continuu, domnule, și cu asta, basta...

Nemulțumiți din zi în zi mai suntem, și ridicăm privirea
Că nu e bună asta, că nu e bună cealaltă, că noi
Am ști mai bine cum să facem cu omenirea,
Că am cunoaște mai bine când să fie soare, când să fie ploi,

Uităm că suntem mici și nu putem face nici măcar un fir de păr,
Alb sau negru, uităm că suntem slabi și păcătoși,
Uităm că nu știm nici măcar cum să facem un măr...
Uităm cât suntem de neputiincioși,

Doamne, iartă-ne și nemulțumirea cronică, în toate,
Primește-ne și iartă murmurul nostru de azi,
Dă-ne Tu pace și mulțumire, atunci poate
Vom fi mai buni, mai dragi, la suflet mai calzi!

Miezul nopții

Se aud niște greieri acoperiți de boxele de la benzinărie,
Și niște țânțari melodioși care zboară, cred, de bucurie,
Că au cu cine se înfrupta, că nu m-am dat un autan,
Se perindă cu zumzetul lor vara, în fiecare an...

Colindă în suflute singurătatea, pustiu și dragostea,
Nu știi cât din fiecare, mai puțin din una, din alta prea-prea,
Vin și trec ca niște nori pe deasupra și pe dinăuntru meu,
De parcă îmi este dat să visez cireșe coapte mereu...

Orologiul târziu bate orele miezului nopții prelung,
Aș dori să te îmbrățișez dar nu pot să ajung...
Nu pot pentru că ești departe, atât de departe,
Încât strigătul meu nu ar încăpea într-o carte...

Vine dimineața curând, este frumoasă și nu prea rece,
Ceva în sufletul meu îmi spune că în curând voi petrece,
La o nuntă, atât de suavă, dar pentru alții dureroasă,
Știu sigur că vreau să ajungem cât mai repede acasă!
Bat clipele depărtării și ale zdrobirii târzii,
Tu nu ai de gând să mai vii?

Atât de multe, atât de fascinante,
Sunt culorile lumii, cu ghirlande și împodobiri,
De parcă focul inimii se stinge în diamante
Din ce în ce mai subțiri...

Jocurile lor străvezii sunt gata să mă cuprindă,
Este mirific zborul lor spre neant,
Am sentimentul că se tot perindă,
Insistă să le vedem, să le adorăm pregnant.

Când vine noaptea, măcar, avem impresia că am scăpat...
Doar două culori, galben puternic și negru domnesc,
Dacă mă aventurez pare minunat,
Doar că mi-e atât de greu să pășesc.

Culorile lumii sunt vii, zvonurile ei clare,
Drumul lor este sigur, spre nicăieri,
Nu mai fă această încercare,
Au făcut-o alții, ieri.

Culorile Paradisului sunt însă fermecătoare,
O spuză orbitoare de variante de tot felul,
Nu încape în discuție cât sunt de trecătoare,
Pentru că veșnicia le e țelul...

E important ce alegi, culorile lumii sau ale Paradisului,
Te vor asalta până la moarte, duios,
Odihnește-te, chiar dacă nu ai fost pe străzile Parisului,
Nu ești cu nimic mai prejos.

Culorile lumii sunt reci, palide și pline de fum,
Paradisul are culori dincolo de cele șapte,
E complicat și greu câteodată acest drum
Atâtea murmure, atâtea șoaapte!

Culorile Paradisului, perene, mirifice,
Abia aștept să le văd cu ochii mei,
Bătăile inimii încep să se amplifice,
Ce minunat! Vino și tu dacă vrei!